

Sygn. akt II CZ 27/06

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa H.W.

przeciwko M.B.

o zobowiązanie do zawarcia umowy ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2006 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 września 2005 r., wydanym na podstawie art. 398(6) § 2 w zw. z art. 398(4) § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku tego Sądu z dnia 7 czerwca 2005 r. stwierdzając, że nie zawiera ona wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia. Powołał się przy tym między innymi na orzecznictwo Sądu Najwyższego wydane na gruncie art. 393(3) § 1 pkt 3 k.p.c., wskazujące w jaki sposób skarżący powinien spełnić ten wymóg skargi kasacyjnej.

W zażaleniu pełnomocnik pozwanej, zarzucając naruszenie art. 398(6) § 2 oraz art. 398(4) § 1 pkt 3 k.p.c., podniósł, iż wobec uchylenia art. 393(3) § 1 pkt 3 k.p.c., brak podstaw do powoływania się na stanowisko Sądu Najwyższego odnoszące się do jego wykładni i wskazał, że cała skarga kasacyjna opiera się na żądaniu przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy a podstawą tego żądania jest wskazane w niej naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego. W ocenie skarżącego, byłoby formalnością nie do przyjęcia odrzucenie skargi tylko dlatego, że nie powołano się w niej wyraźnie na przepis art. 398(4) § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rację ma oczywiście skarżący, iż przepis art. 393(3) k.p.c. został uchylony, co nastąpiło na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U z 2005 r., Nr 13, poz. 98). Przeoczył on jednak, że odpowiednikiem tego przepisu jest obecnie art. 398(4) k.p.c., który także zawiera kreatywny wymóg skargi kasacyjnej w postaci wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Z uwagi na to, że co do istoty nie uległa także zmianie regulacja odnosząca się do tzw. przedsądu, zawarta obecnie w art. 398(9) k.p.c., aktualne pozostało orzecznictwo Sądu Najwyższego wydane na gruncie dawnego art. 393(3) § 1 pkt 3 w zw. z art. 393 k.p.c. Słusznie zatem Sąd Okręgowy powołał się na to orzecznictwo, dokonując wykładni art. 398(4) § 1 pkt 3 w zw. z art. 398(9) § 1 k.p.c. i oceniając skargę kasacyjną pozwanego w zakresie zachowania

wymogu złożenia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (porównaj między innymi uchwałę połączonych izb: Izby Cywilnej oraz Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 grudnia 2002 r. III CZP 72/02, OSNC 2003/7-8/92 oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r. V CKN 1780/00, OSNC 2001/3/52, z dnia 11 stycznia 2001 r. V CKN 1836/00, z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00 i z dnia 23 maja 2001 r. V CZ 35/01, nie publ.), skoro ustawodawca konstruując wymogi skargi kasacyjnej wyodrębnił w oddzielnych punktach art. 398(4) § 1 k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (pkt 2) oraz obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3), to znaczy, że są to dwa odrębne kreatywne wymogi skargi kasacyjnej i skarżący w piśmie zawierającym skargę musi je także wyodrębnić i oddzielnie uzasadnić. Dla spełnienia wymogu z art. 398(4) § 1 pkt 3 k.p.c. nie wystarczy więc odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacji, bo choć dla obu przesłanek argumenty mogą być podobne, to jednak Sąd Najwyższy decydując w ramach przesądu o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, bada tylko wskazane w niej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie do rozpoznania a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, które badane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, przy jej merytorycznym rozpatrywaniu. Obie przesłanki mają zatem do spełnienia różne zadania i inne są ich cele. Wymóg określony w art. 398(4) § 1 pkt 3 k.p.c. wprowadzono po to by umożliwić skarżącemu wykazanie, że zachodzą okoliczności, które w świetle przesłanek art. 398(9) § 1 k.p.c., uzasadniają przyjęcie do merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy tak szczególnego i nadzwyczajnego środka odwoławczego jakim jest skarga kasacyjna. Ich wskazanie w skardze ma też ułatwić Sądowi Najwyższemu przy przedsądzie ocenę czy skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Dla spełnienia wymogu z art. 398(4) § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest zatem wykazanie przez skarżącego w wyodrębnionym i uzasadnionym wywodzie prawnym, że w sprawie występuje przynajmniej jedna z okoliczności wskazanych w art. 398 (9) § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Z uwagi na to, że skarga kasacyjna pozwanej niewątpliwie nie spełnia powyższych wymagań, prawidłowo Sąd Okręgowy orzekł o jej odrzuceniu (art. 398(6) § 2 k.p.c.). Zażalenie zatem, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu na podstawie art. 398(14) w zw. z art. 394(1) § 3 k.p.c.